

Начало>Предприемане на съдебни действия>Къде и как>Правото на коя страна се прилага?

Моля, имайте предвид, че оригиналната езикова версия на тази страница е била наскоро променена. Езиковата версия, която търсите, в момента се подготвя от нашите преводачи.

ПОЛСКИ

Swipe to change

Правото на коя страна се прилага?

Полша

*ЗЕБЕЛЕЖКА: Отговорите по-долу НЕ СЕ ОТНАСЯТ до ситуации, които са уредени от правото на ЕС***1 Източници на действащите норми****1.1 Национални правни норми**

Закон за международното частно право от 4 февруари 1911 г. (Държавен вестник 201/80, т. 432, и неговите изменения) (ЗМЧП)

1.2 Многостранни международни конвенции

Хагската конвенция от 17 юли 1905 г. относно лишаването от граждански права и подобни мерки за защита

Хагската конвенция от 5 октомври 1961 г. относно стълкновението на закони в областта на формата на завещателните разпореджания

Хагската конвенция от 5 октомври 1961 г. относно правомощията на органите и приложимия закон по отношение на закрилата на малолетните и непълнолетните

Хагската конвенция от 4 май 1971 г. за приложимото право при пътнотранспортни произшествия

Хагската конвенция от 2 октомври 1973 г. за приложимото право при задълженията за издръжка

Конвенцията за приложимото право към договорните задължения, открита за подписване в Рим на 19 юни 1980 г.

Хагската конвенция от 19 октомври 1996 г. за компетентността, приложимото право, признаването, изпълнението и сътрудничеството във връзка с родителската отговорност и мерките за закрила на децата

1.3 Основни двустранни конвенции

Полша е подписала известен брой двустранни споразумения във връзка с различни правни въпроси, в които се определят и съответните стълкновителни норми. Сред тях се нареждат както споразумения с държави членки, така и с трети държави. Тъй като актовете, които са задължителни за държавите – членки на ЕС, и включват стълкновителни норми, засягащи различни тематични области, имат **предимство** пред двустранните споразумения, подписани между държавите членки, по принцип с практическо значение в момента са само споразуменията с трети държави.

Сред тях се нареждат споразуменията с Беларус (26 октомври 1994 г.), Русия (16 септември 1996 г.), Украйна (24 май 1993 г.), Корейската народнодемократична република (28 септември 1986 г.), Куба (18 ноември 1982 г.), Виетнам (22 март 1993 г.) и съгласно принципа на приемственост (въз основа на споразумението с Югославия от 6 февруари 1960 г.) – с Босна и Херцеговина, Черна гора и Сърбия.

2 Прилагане на стълкновителни норми**2.1 Задължение на съдията да прилага служебно стълкновителните норми**

Да, съдът прилага стълкновителните норми служебно. Чуждото право се прилага служебно, когато по силата на дадена стълкновителна норма се установи приложимостта на това право към конкретен случай.

2.2 Препращане

В съответствие с член 5 от ЗМЧП полското право позволява само обратното препращане.

Параграф 1 не се прилага в случаите, когато приложимото право е определено:

- 1) чрез избор на право;
- 2) във връзка с формата на правната сделка;
- 3) във връзка с договорни задължения, извъндоговорни задължения или едностранни сделки, ако правото, което се прилага спрямо тях, е установено в настоящия закон.

2.3 Промяна на критерия за определяне на приложимото право (привръзка)**2.4 Изключения от обичайното прилагане на стълкновителни норми**

В членове 3 и 10 от ЗМЧП са посочени изключения от установеното в съответствие със стълкновителните норми право във връзка с конкретни правоотношения.

Член 3, параграф 1. Когато по силата на настоящия закон се изисква прилагането на отечественото право, но гражданството на засегнатото лице не може да се определи, лицето е без гражданство или съдържанието на отечествения закон не може да бъде установено, се прилага правото по местоживеее на лицето, а когато то няма постоянен адрес, се прилага правото на държавата по обичайното му местопребиваване.

Член 10, параграф 1. Когато не е възможно да се установят обстоятелствата, които определят приложимото право, се прилага правото, с което правоотношението е в най-тясна връзка. В допълнение, полското право се прилага в случаите, когато съдържанието на приложимото чуждо право не може да се определи в разумен срок.

Освен това в член 67 от ЗМЧП се предвижда, че когато приложимото право не е установено в ЗМЧП, в специфичната нормативна уредба, в международни споразумения, ратифицирани и влезли в сила в Полша, или в правото на ЕС, правоотношението **следва да се урежда от правото на държавата, с което то е в най-тясна връзка.**

2.5 Доказване на чуждестранен закон

Съдът определя и прилага чуждото право служебно – Член 1143 от Гражданския процесуален кодекс на Полша.

3 Стълкновителни норми**3.1 Договорни задължения и правни действия**

Относими стълкновителни норми, предвидени в ЗМЧП:

Член 28, параграф 1: Правото, приложимо към договорните задължения, се определя от Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 г. относно приложимото право към договорни задължения (Рим I) (ОВ L 177, 4.7.2008 г., стр. 6). Разпоредбите на регламента се прилагат, когато това е уместно, и за договорни задължения, които са изключени от неговото приложно поле по силата на член 1, параграф 2, буква й) от регламента, посочен в параграф 1.

В съответствие с член 29, параграф 1 от ЗМЧП в случаите, когато полското право предвижда задължение за сключване на застраховка, застрахователният договор се урежда от полското право.

2. В случаите когато правото на държава – членка на Европейското икономическо пространство, в което се предвижда задължение за сключване на застраховка, изисква по отношение на застрахователния договор да се прилага правото на тази държава членка, то се прилага.

Член 30, параграф 1 Освен в случаите, указани в посочения в член 28 регламент, изборът на право на държава, различна от държава – членка на Европейското икономическо пространство, по отношение на договор, който е тясно свързан с територията на поне една държава членка, не може да лишава потребителите от защитата, предоставена им по силата на полското законодателство за транспониране на следните директиви:

1) Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори (ОВ L 95, 21.4.1993 г., стр. 29); Специално издание на полски език на ОВ ЕС, глава 15, том 2, стр. 288);

2) (отменен);

3) Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 май 1999 г. относно някои аспекти на продажбата на потребителски стоки и свързаните с тях гаранции (ОВ L 171, 7.7.1999 г., стр. 12); Специално издание на полски език на ОВ ЕС, глава 15, том 4, стр. 223);

4) Директива 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 септември 2002 г. относно дистанционна търговия на потребителски финансови услуги и за изменение на Директива 90/619/ЕИО на Съвета и на Директиви 97/7/ЕО и 98/27/ЕО (ОВ L 271, 9.10.2002 г., стр. 16); Специално издание на полски език на ОВ ЕС, глава 6, том 4, стр. 321);

5) Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 г. относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета (ОВ L 133, 22.5.2008 г., стр. 66, и нейните изменения).

2. Когато правото, приложимо към даден договор, който попада в приложното поле на Директива 2008/122/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 14 януари 2009 г. относно защитата на потребителите по отношение на някои аспекти на договорите за разпределено във времето ползване на собственост, дългосрочни ваканционни продукти, препродажба и замяна (ОВ L 33, 3.2.2009 г., стр. 10), е правото на държава, различна от държава – членка на Европейското икономическо пространство, потребителите не трябва да бъдат лишавани от защитата, предоставена им по силата на полското законодателство за транспониране на тази директива:

1) ако някой от недвижимите имоти е разположен в държава членка, или

2) във връзка с договореност, която не е пряко свързана с недвижимата собственост, ако даден икономически оператор развива стопанската или професионалната си дейност в някоя от държавите членки или по какъв да е начин прехвърля тази дейност в някоя от държавите членки и договорот е сключен във връзка с тази дейност.

Член 31. Задължение, произтичащо от обезпечение, различно от менителница или чек, се урежда от правото на държавата, в която обезпечението е било предоставено или издадено.

Член 32, параграф 1 Задължение, произтичащо от едностранна сделка, се урежда от правото, избрано от страната – изпълнител по сделката. Когато и двете страни по такова задължение са установени, правото се избира, изменя или отменя със споразумение между страните.

2. В случаите, когато не е направен изричен избор на право, задължение, произтичащо от едностранна сделка, се урежда от правото на държавата, в която се намира обичайното местопребиваване или седалището на изпълнителя по сделката. Ако фактите показват, че задължението е по-тясно свързано с правото на друга държава, прилага се правото на тази друга държава.

...

По силата на член 36 последиците от прехвърляне на вземания във връзка с трети лица се определят от правото на държавата, която е компетентна по отношение на прехвърлените вземания.

Член 37. Към поемането на дълг се прилага правото на държавата, която е компетентна по отношение на поетия дълг.

Член 38. Ефектът от промяната на стойността на дадена валута върху размера на задължението се оценява в съответствие с приложимото към задължението право.

3.2 Извъндоговорни задължения

Относителните стълкновителни норми са включени в ЗМЧП:

Член 33. Правото, приложимо към задължения, произтичащи от събития, различни от правни сделки, се определят от Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 г. относно приложимото право към извъндоговорни задължения (Рим II) (ОВ L 199, 31.7.2007 г., стр. 40).

Член 34. Правото, приложимо към извъндоговорните отговорности на трети страни във връзка с пътнотранспортни произшествия, се уреждат от Хагската конвенция от 4 май 1971 г. за приложимото право при пътнотранспортни произшествия (Държавен вестник 2003/63, т. 585).

Член 35. Отговорността на трета страна във връзка с действия и бездействия на органи, осъществяващи публичната власт в дадена държава, се регулира от правото на тази държава.

3.3 Правно положение на субекта и негови аспекти, свързани с гражданското състояние (име, местопребиваване, правоспособност и дееспособност)

Стълкновителни норми, приложими по отношение на правното положение на физическите лица:

Правоспособността и способността на дадено физическо лице да изпълнява правни сделки се уреждат от неговото отечествено право (член 11, параграф 1).

2. Когато дадено физическо лице изпълнява правна сделка в рамките на своята стопанска дейност, достатъчно е то да е способно да изпълнява тази сделка по силата на правото на държавата, в която се намира седалището на предприятието.

3. Параграф 1 не изключва възможността за прилагане на правото, уреждащо правната сделка, ако то налага специфични изисквания по отношение на способността за изпълнение на конкретната правна сделка.

В съответствие с член 12, когато договорот е сключен между лица, намиращи се в една и съща държава, лице, което е дееспособно по правото на тази държава, може да се позовава на недееспособността си по силата на член 11, параграф 1 само ако към момента на сключване на договора насрещната страна е знаела или не е знаела за тази недееспособност поради небрежност.

2. Физическо лице, което изпълнява едностранна сделка и което е дееспособно по правото на държавата, в която се изпълнява сделката, може да се позовава на недееспособността си по силата на член 11, параграф 1 само доколкото това няма да засегне неблагоприятно лица, които, действайки с дължимата грижа, са разчитали на предположението, че лицето, изпълняващо сделката, е било дееспособно да направи това.

3. Ако дадено физическо лице действа чрез представител, приложимостта на параграфи 1 и 2 се определя от съответните обстоятелства, относими към въпросния представител.

4. Параграфи 1 и 2 не се прилагат към сделки, които се уреждат от правото в областта на семейството и настояничеството или от наследственото право, както и към разпоредби, засягащи недвижими имоти, разположени в държава, различна от държавата, в която се изпълнява сделката.

По силата на член 13, параграф 1 **лишаването от дееспособност** се урежда от отечественото право на лишеното от дееспособност физическо лице. Когато полски съд се произнася относно лишаването от дееспособност на гражданин на чужда държава, се прилага полското право.

По силата на член 14, параграф 1 отечественото право се прилага към **обявяване на безвестно отсъствие или смърт** на физическо лице. Когато полски съд се произнася по случай на безвестно отсъствие или смърт на гражданин на чужда държава, се прилага полското право.

В съответствие с член 16, параграф 1 **личните права** на физическите лица се уреждат от тяхното отечествено право.

Физическо лице, чиито лични права са застрашени или са били нарушени, може да поиска закрила по силата на правото на държавата, на чиято територия се е случило събитието, създано заплахата или довело до нарушението, или по силата на правото на държавата, на чиято територия са настъпили последиците от нарушението.

Ако личните права на физическо лице са били нарушени в средствата за масова информация, правото на отговор, поправка или подобна защитна мярка се урежда от правото на държавата, в която се намира седалището или обичайното местопребиваване на издателя или на радио- или телевизионния оператор.

3.4 Установяване на произход, в т.ч. осиновяване

3.4.1 Установяване на произход

Стълкновителни норми, приложими към отношенията между родители и деца (ЗМЧП):

Родство се установява или оспорва по силата на отечественото право на детето към момента на раждането (член 55, параграф 1 от ЗМЧП). Ако отечественото право на детето към момента на раждането не позволява установяване на родство по съдебен ред, то се урежда от отечественото право на детето към момента на установяване на родството. Припознаването на дете се урежда от отечественото право на детето към момента на припознаването. Когато това право не предвижда припознаване на дете, се прилага отечественото право на детето към момента на раждането, при условие че то позволява припознаването. Припознаване на заченато, но все още нероденото дете се урежда от отечественото право на майката към момента на припознаването.

В съответствие с член 56, параграф 1 от ЗМЧП Хагската конвенция от 19 октомври 1996 г. за компетентността, приложимото право, признаването, изпълнението и сътрудничеството във връзка с родителската отговорност и мерките за закрила на децата (ОВ L 151, 11.6.2008 г., стр. 39; Държавен вестник 2010/72, т. 1158) **определя правото, което се прилага по отношение на родителската отговорност и родителските права.**

Когато мястото на обичайното местопребиваване на детето се премести в държава, която не е страна по Конвенцията, посочена в параграф 1, условията за прилагане на мерките в държавата на предишното обичайно местопребиваване на детето **занапред се определят от правото на тази държава.**

Хагската конвенция от 19 октомври 1996 г. за компетентността, приложимото право, признаването, изпълнението и сътрудничеството във връзка с родителската отговорност и мерките за закрила на децата **определя правото, което се прилага към настояничеството на деца** (член 59 от ЗМЧП).

Когато мястото на обичайното местопребиваване на детето се премести в държава, която не е страна по Конвенцията, посочена в параграф 1, условията за прилагане на мерките, **наложени в държавата на предишното обичайно местопребиваване на детето, занапред се определят от правото на тази държава.**

3.4.2 Осиновяване

В съответствие с член 57 от ЗМЧП осиновяването се урежда от отечественото право на осиновяващия родител.

Съвместното осиновяване от съпрузи се урежда от общото им отечествено право. Ако съпрузите нямат общо гражданство, приложимото право е правото на държавата, в която е местоживеенето на двамата съпрузи, а ако те нямат постоянно местожителство в една и съща държава, приложимото право е правото на държавата, в която е обичайното местопребиваване на съпрузите. Когато съпрузите нямат обичайно местопребиваване в една и съща държава, приложимото право е правото на държавата, с която двамата съпрузи са най-тясно свързани по друг начин.

Както е посочено в член 58 от ЗМЧП осиновяването не може да се случи без прилагането на отечественото право на подлежащото на осиновяване лице относно неговото съгласие, съгласието на законния му представител и съгласието на компетентния орган, както и на евентуални ограничения за осиновяване след промяна на местоживеенето в друга държава.

3.5 Брак, извънбрачни двойки/фактическо съжителство, партньорства, развод, съдебна раздяла, задължения за издръжка

3.5.1 Брак

Способността за сключване на брак на всяка от страните се определя от съответното отечествено право към момента на сключването на брака (член 48 от ЗМЧП).

В съответствие с разпоредбите на член 49, параграф 1 формата на брака се урежда от правото на държавата, в която той се сключва. Ако бракът се сключва извън Полша, достатъчно е това да стане в съответствие с изискванията на отечественото право на двамата съпрузи или с правото на държавата по местоживеене или обичайно местопребиваване на двамата съпрузи към момента на сключване на брака.

В съответствие с член 50 от ЗМЧП правото, посочено в членове 48 и 49, се прилага *mutatis mutandis* към последиците от невъзможността за сключване на брака и неспазването на изискванията относно формата на сключване на брака.

Личните отношения между съпрузите и режимът на имуществените отношения между тях се уреждат от тяхното общо отечествено право (член 51, параграф 1). Ако съпрузите нямат общо гражданство, приложимото право е правото на държавата, в която е местоживеенето на двамата съпрузи, а ако те нямат постоянно местожителство в една и съща държава, приложимото право е правото на държавата, в която е обичайното местопребиваване на съпрузите. Когато съпрузите нямат обичайно местопребиваване в една и съща държава, приложимото право е правото на държавата, с която двамата съпрузи са най-тясно свързани по друг начин.

3.5.2 Извънбрачни двойки/фактическо съжителство и партньорства

Не е приложимо

3.5.3 Развод и съдебна раздяла

В съответствие с член 54 от ЗМЧП прекратяването на брака се урежда от общото отечествено право на съпрузите в момента на подаване на заявлението за прекратяване на брака. Ако съпрузите нямат общо гражданство, приложимото право е правото на държавата по местоживеене на двамата съпрузи към момента на подаване на заявлението за прекратяване на брака, а ако те нямат общо местожителство към момента на подаване на заявлението за прекратяване на брака, приложимото право е правото на държавата, в която е било последното общо обичайно местопребиваване на съпрузите, при условие че то продължава да бъде обичайно местопребиваване на единия от тях. Полското право се прилага, когато обстоятелствата не позволяват да се определи приложимото право.

Горните разпоредби се прилагат *mutatis mutandis* към законната раздяла.

3.5.4 Задължения за издръжка

В съответствие с член 63 правото, приложимо към задължението за издръжка, се определя от Регламент (ЕО) № 4/2009 на Съвета от 18 декември 2008 г. относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на съдебни решения и сътрудничеството по въпроси, свързани със задължения за издръжка (ОВ L 7, 10.1.2009 г., стр. 1).

3.6 Режи́ми на имуществени отношения

Личните отношения между съпрузите и режимът на имуществените отношения между тях се уреждат от тяхното общо отечествено право (член 51, параграф 1). Ако съпрузите нямат общо гражданство, приложимото право е правото на държавата, в която е местоживеенето на двамата съпрузи, а ако те нямат постоянно местожителство в една и съща държава, приложимото право е правото на държавата, в която е обичайното местопребиваване на съпрузите. Когато съпрузите нямат обичайно местопребиваване в една и съща държава, приложимото право е правото на държавата, с която двамата съпрузи са най-тясно свързани по друг начин.

По силата на член 52, параграф 1 от ЗМЧП съпрузите могат да изберат отечественото право на единия от тях или правото на държавата по местоживеене или обичайно местопребиваване на единия от тях за право, което да се прилага към техните имуществени отношения. Изборът на приложимо право може да бъде направен и преди сключването на брака.

Договорите, засягащи имуществените аспекти на брака, се уреждат от правото, избрано от страните в съответствие с параграф 1. Когато не е направен изричен избор на приложимо право, брачните договори се уреждат от правото, приложимо към личните и имуществените отношения на съпрузите към момента на подписването на договора. При избора на приложимо право, уреждащо режима на имуществени отношения между съпрузите или брачния договор, е достатъчно да се запази формата, която се изисква за брачните договори по силата на избраното право или по силата на правото на държавата, в която е избрано правото.

3.7 Завещания и наследяване

Правото, което се прилага към наследствените отношения, се определя от Регламент (ЕС) № 650/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 г. относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения и приемането и изпълнението на автентични актове в областта на наследяването и относно създаването на европейско удостоверение за наследство (ОВ L 201, 27.7.2012 г., стр. 107, и неговите изменения).

3.8 Недвижимо имущество

В съответствие с член 41, параграф 1 от ЗМЧП, правото на собственост и останалите вещни права се уреждат от правото на държавата, в която се намира вещта. Придобиването и загубата на собственост и придобиването, загубата или промяната на съдържанието или приоритета на други вещни права се уреждат от правото на държавата по местонахождение на обекта на тези права по време на настъпването на събитието, предизвикало настъпването на посочените по-горе правни последици.

3.9 Несъстоятелност

Стълкновителните норми, определящи приложимото право към производствата по обявяване в несъстоятелност, се определят в Закона за несъстоятелността от 28 февруари 2003 г. (консолидирана версия: Държавен вестник от 2015 г., т. 233):

В съответствие с член 460 от Закона за несъстоятелността полското право се прилага към производствата по обявяване в несъстоятелност, образувани в Полша, освен ако разпоредбите на настоящата глава не предвиждат друго.

Съгласно член 461 от Закона за несъстоятелността, трудовите правоотношения на работниците, наети в друга държава – членка на ЕС, или в държава – членка на Европейската асоциация за свободна търговия (ЕАСТ), която е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, се регулират от правото, уреждащо трудовите им договори.

Правото, което определя дали дадена вещ представлява недвижимо имущество, е правото на държавата, в която се намира вещта.

Споразуменията относно използването или закупуването на недвижим имот, находящ се в друга държава – членка на ЕС, или държава – членка на Европейската асоциация за свободна търговия (ЕАСТ), която е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, се уреждат от правото на държавата, в която е местонахождението на недвижимия имот.

Права, свързани с недвижим имот, находящ се в друга държава – членка на ЕС, или в държава – членка на Европейската асоциация за свободна търговия (ЕАСТ), която е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или с регистрирани плавателни съдове или въздухоплавателни средства, се уреждат от правото на държавата, която поддържа съответния регистър.

Обявяването в несъстоятелност не нарушава правата на вискателите или на трети лица, засягащи активи или друго имущество на обявената в несъстоятелност страна, които се намират в друга държава – членка на Европейския съюз, или в държава – членка на Европейската асоциация за свободна търговия (ЕАСТ), която е страна по Споразумението за европейското икономическо пространство, като това не изключва организирани части на собствеността, и по-специално правото на разпореждане с имуществото за покриване на евентуални задължения или правото на покриване на задължения от генерирани от имуществото печалби, правото на залог и ипотеката, право да се поиска освобождаване на имуществото от лица, отговорни за него против волята на упълномощената страна, или правото на използване на имота от лице в качеството му на синдик (член 462 от Закона за несъстоятелността). Това се прилага и за личните права и претенции, вписани в поземлени или имотни регистри и в други публични регистри, чието упражняване или предявяване поражда възникването на гореспоменатите права.

По силата на член 463, параграф 1 от Закона за несъстоятелността запазването на правото на собственост на продавача по споразумение за продажба не отпада при обявяване в несъстоятелност на местна банка, която е купувач на предмета на споразумението, ако при обявяването на несъстоятелността, предметът на споразумението е разположен в друга държава – членка на Европейския съюз, или в държава – членка на Европейската асоциация за свободна търговия (ЕАСТ), която е страна по Споразумението за европейското икономическо пространство. Обявяването в несъстоятелност на местна банка, която се разпорежда с даден актив, не може да е основание за оттегляне от договор за продажба, ако предметът на продажбата е бил прехвърлен преди обявяването на несъстоятелността и при обявяването на несъстоятелността се намира в чужбина.

По силата на член 464 упражняването на права, чието възникване, наличие или отмяна предполага вписване в регистър, по предвидена сметка или депозиране в централен депозитар, се урежда от правото на държавата, която поддържа съответните регистри, сметки или депозитари.

Без да се засягат разпоредбите на член 464, правото на обратно изкупуване се урежда от правото, приложимо към договорните задължения, което се отнася към договора, по силата на който е възникнало съответното право.

Без да се засягат разпоредбите на член 464, правото, приложимо към договорните задължения, което урежда сделки, сключени на регулирания пазар, се прилага към споразумения, подписани в рамките на извършени на регулирания пазар сделки по смисъла на Закон за търговията с финансови инструменти от 29 юли 2005 г.

Прихващането, предвидено в член 467 от Закона за несъстоятелността, се урежда от правото относно договорните задължения, което се прилага към споразумението за прихващане.

Освен това в съответствие с член 4671 от Закона за несъстоятелността обявяването в несъстоятелност не засяга правото на взыскателя да извърши прихващане на свое задължение от задължението на обявената в несъстоятелност страна, когато това е разрешено от правото, приложимо към задълженията на обявената в несъстоятелност страна.

Прилагането и валидността на правна сделка, извършена след обявяване в несъстоятелност и състояща се в разпореждане с недвижим имот, корабоплавателен съд или въздухоплавателно средство, което трябва да бъде вписано в регистър, или в разпореждане с права, чието възникване, наличие или отмяна предполага вписване в регистър, по предвидена сметка или депозиране в централен депозитар, се урежда от правото на държавата по местонахождение на имота или в която се поддържат съответните регистри, сметки или депозитари.

В съответствие с член 469 от Закона за несъстоятелността разпоредбите относно относителната недействителност и недействителността на правна сделка, която уврежда кредиторите, не се прилагат, когато по силата на приложимото към сделката право извършването на правни сделки в ущърб на кредиторите не поражда тяхната относителна недействителност.

По силата на член 470 от Закона за несъстоятелността последиците от обявяването в несъстоятелност по отношение на висящо съдебно производство пред съд на държава – членка на Европейския съюз, или на държава – членка на Европейската асоциация за свободна търговия (ЕАСТ), която е страна по Споразумението за европейското икономическо пространство, се оценяват в съответствие с правото на държавата, в която е заведено производството.

Последна актуализация: 12/04/2018

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.